

Sygn. akt I CSK 318/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Głównemu Inspektorowi Ochrony Roślin  
i Nasiennictwa, N. spółce komandytowej w W.  
i R. w W..  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2021 r.,  
na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego  
z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt I CSK 318/20,

**odrzuca zażalenie.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2020 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda A. sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...).

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Katalog rozstrzygnięć zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego zawarty został w art. 394<sup>1</sup> k.p.c., zgodnie z którym zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Przed nowelizacją powyższego przepisu dokonaną ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) zażalenie do Sądu Najwyższego przysługiwało również na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398<sup>1</sup>, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, w sprawach w których przysługiwała skarga kasacyjna (art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c.). Postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, podobnie jak postanowienie o jej odrzuceniu, nie przynależy do żadnej z tych kategorii i tym samym nie podlega *de lege lata* - i nie podlegało uprzednio - zaskarżeniu zażaleniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2010 r., I UZ 136/10, niepubl. i powołane w nim judykaty oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2017 r., II UO 16/17, niepubl.). Odpowiada to zasadzie, że orzeczenia Sądu Najwyższego, jako sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, nie podlegają zaskarżeniu w drodze środków odwoławczych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2017 r., II PO 1/17, nie publ., z dnia 12 stycznia 2018 r., II CO 104/17, nie publ., z dnia 16 listopada 2018 r., IV CSK 12/18, nie publ., z dnia 4 kwietnia 2019 r., V CSK 345/18, nie publ. i z dnia 30 maja 2019 r., IV CSK 362/18, nie publ.). Uwzględnia również model skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, który przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów, czyniące zadość wymaganiu wynikającemu z art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Należy też zwrócić uwagę, że kwestie dotyczące orzekania przez Sąd Najwyższy w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania były przedmiotem wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego, który nie podzielił zarzutów niezgodności z konstytucją przepisów statuujących orzekanie na przedsądzie w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym oraz braku zaskarżalności postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 marca 2012 r., TS 122/11, OTK-B 2012, Nr 2, poz. 218, z dnia 15 października 2012 r., TS 179/12, OTK-B 2013, Nr 3, poz. 267 i z dnia 18 czerwca 2013 r., TS 319/12, OTK-B 2014, Nr 2, poz. 131 i powołane w nich orzecznictwo), wskazując, że standardem minimalnym odnoszącym się do postępowania sądowego jest dwuinstancyjność, zaś wszystko, co ponad ten standard wykracza, włącznie z instytucją kasacji i sposobem jej ukształtowania, jest naddatkiem, podwyższeniem standardu minimalnego. Przepisy nie muszą zatem zapewniać stronom prawa do rozpatrzenia sprawy przez Sąd Najwyższy, a możliwość odwołania się do kontroli kasacyjnej wykracza poza konstytucyjne minimum (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., SK 68/06, OTK-A 2007, Nr 6, poz. 53).

Z tych względów, na podstawie art. 394<sup>1</sup> k.p.c. a *contrario*, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.